

ificeres i det omfang, hvori dette måtte blive fastsat af finansministeren efter indstilling fra ligningsrådet. Henviisningen i den gældende statskattelovs § 22, stk. 3, til den kommunale kildeartsbeskatning er herefter bortfaldet. Om bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., henvises til de almindelige bemærkninger (VI).

Til § 161.

I denne paragraf er der foreslået regler om den gifte kvindes indgivelse af egen selvangivelse.

Ved forskellige lejligheder er der fra kvindeorganisationernes side fremkommet indtrængende henvendelser om en ændring af de gældende bestemmelser, således at der indrømmes hustruen en ret til at medvirke ved selvangivelsens foretagelse under overtagelsen af det dermed forbundne ansvar.

Efter de hidtil gældende regler underskrives selvangivelsen af manden, der ved sin underskrift bliver ansvarlig for dens indhold. De i ligningsloven for skatteåret 1954—55, jfr. lovbekendtgørelse af 22. december 1953 § 23, indeholdte regler om hustruens ret til ved sin underskrift på selvangivelsen at tilkendegive, at hun er gjort bekendt med dennes indhold, har ikke medført nogen ændring heri. Hendes underskrift er uden retlig betydning og påfører hende navnlig ikke noget ansvar, der går udover det ansvar, som ville kunne gøres gældende uden hendes underskrift.

Skattelovskommissionen har på det heromhandlede område foreslået vidtgående ændringer i forhold til gældende ret, idet hustruen efter kommissionsudkastet altid skulle medvirke ved selvangivelsen, enten gennem en attestations på mændens selvangivelse eller gennem særlig selvangivelse.

Efter kommissionsudkastets hovedregel, jfr. udkastets § 101, stk. 5, (jfr. bemærkningerne side 124 ff.) skulle der indgives een selvangivelse. I denne skulle særskilt angives indkomst, som hustruen personlig har oppebåret, såsom indtægt ved selv-erhverv, indtægt af hustruen personlig tilhørende rettigheder, af hende personlig oppebåren indkomst af tilfældig art, samt indtægt af formue, hvorover den faktiske råden alene er udøvet af hende, eller som er administreret for hende personlig af andre end manden. Særskilt skulle endvidere angives den af eller for hustruen personligt administrerede formue. Rigtigheden af disse angivelser skulle hustruen attestere ved sin underskrift på selvangivelsen. Hun blev ved sin underskrift personlig ansvarlig for disse angivelser. At hustruen ikke underskrev selvangivelsen skulle ikke bevirke, at selvangivelsen betragtes som ugyldig, forudsat at særskilt angivelse af hustruens indkomst og formue iøvrigt forefindes. Følgen af hustruens manglende underskrift

var efter udkastet denne: Såfremt det senere oplyses, at hustruen har haft indkomst eller formue, som ikke har været medtaget ved selvangivelsen, skal den som følge heraf for lidt erlagte skat efterbetales med det dobbelte beløb.

At hustruen således inddrages under ansvaret for de pågældende oplysninger skulle efter udkastet ikke bevirke, at mandens ansvar i så henseende skulle bortfalde. Hans underskrift skulle fremdeles betragtes som dækkende selvangivelsens indhold i dets helhed, og hans ansvar for oplysningerne i denne bestemmes efter de almindelige tilregningsprincipper (forsæt eller grov uagtsomhed).

Om selverhvervstilfælde var der givet en særlig bestemmelse i udkastets § 101, stk. 6, hvorefter hustruen skulle være berettiget til at indgive selvstændig selvangivelse vedrørende indkomst og formue af den i stk. 5 angivne art. Såfremt hun ønskede at indgive særlig selvangivelse, skulle hun indgive begæring herom til vedkommende kommunalbestyrelse. Benyttede hun denne bestemmelse, blev hun alene ansvarlig for selvangivelsens oplysninger, og indgav hun ikke behørig og rettidig selvangivelse, skulle de heraf følgende virkninger indtræde, forsåvidt angår hendes personlige indkomst og formue.

Spørgsmålet om den gifte kvindes medvirken ved selvangivelsen blev behandlet i en redegørelse af 24. april 1952, som af finansministeren blev afgivet til rigsdagen på foranledning af en anmodning herom fra det folketingsudvalg, der behandlede forslaget til ligningsloven for skatteåret 1952—53.

I redegørelsen anføres bl. a., at ser man på spørgsmålet ud fra skattemæssige hensyn, er der ingen tvivl om, at en ordning, der pålægger alle gifte kvinder pligt til — i den ene eller anden form — under personligt ansvar at medvirke ved selvangivelsen, forsåvidt angår egen indkomst og formue, vil frembyde de bedste muligheder for, at ligningen af gifte kvinders indkomst og formue kan blive mere effektiv. Den nugældende ordning vil ofte virke mindre tilfredsstillende i tilfælde, hvor mandens urigtige selvangivelse vedrører hustruens indkomst m. v. Det kan således mod mandens benægtelse være vanskeligt at føre bevis for, at han har haft eller burde have haft kendskab til hustruens virkelige indkomst. Og selv om bestemmelsen i kontrollovens § 14, stk. 2, vedrørende den, der forsætligt medvirker til et forhold af den i lovens § 13, stk. 1, omhandlede art, formentlig måtte kunne anvendes på den hustru, der forsætligt giver manden en urigtig oplysning til brug ved selvangivelsen, er de betingelser, hvorunder bestemmelsen kan komme til anvendelse, næppe helt klare, og den er i